

Cartea Urantia

<< [Capitolul 172](#) | [Părți](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 174](#) >>

Capitolul 173

Luni în Ierusalim

173:0.1 (1888.1) DUPĂ cum se convenise în prealabil, Iisus și apostolii s-au reunit, în această dimineață de luni, devreme, la Simon din Bethania și, după o scurtă întrevedere, au plecat către Ierusalim. Cei doisprezece au rămas neobișnuit de tăcuți pe tot drumul lor spre templu; ei nu își reveniseră după experiența din ajun. Erau în expectativă, temători și profund afectați de un sentiment de detașare care rezulta din subita schimbare de tactică a Maestrului, la care se adăuga instrucțiunea ce le fusese dată, de a nu se angaja în nici un fel de propovăduire publică în toată această săptămână de Paști.

173:0.2 (1888.2) Grupul a coborât muntele Olivet, cu Iisus în frunte, apostolii urmându-l îndeaproape într-o tăcere meditativă. Toți, cu excepția lui Iuda Iscariotul, nu se gândeau decât la un singur lucru: Ce va face Maestrul astăzi? Cât despre Iuda el era absorbit de acest unic gând: Ce să fac? Să rămân cu Iisus și cu tovarășii mei sau să mă retrag? Și dacă am să-i părăsesc, cum mă voi rupe de ei?

173:0.3 (1888.3) Dimineața era magnifică când acești oameni au ajuns la templu către ora nouă. Ei s-au dus de îndată în curtea cea mare în care Iisus propovăduia atât de adesea și, după ce i-a salutat pe credincioșii care îl așteptau, Iisus a urcat pe una dintre estradele rezervate învățătorilor și a început să vorbească mulțimii care se adunase. Apostolii s-au îndepărtat puțin și au așteptat desfășurarea evenimentelor.

1. Curățarea templului

173:1.1 (1888.4) În legătură cu slujbele și cu riturile de cult din templu se dezvoltase un imens trafic comercial. Era comerțul care consta în furnizarea de animale menite pentru diverse sacrificii. Deși fideli aveau permisiunea de a-și aduce propriile lor ofrande, subzista totuși faptul că animalele nu trebuiau să prezinte nici o „tară” în sensul legii evitice interpretate de către inspectorii oficiali ai templului. Mulți dintre fideli înduraseră umilirea de a-și vedea animalul, presupus perfect, respins de examinatorii de la templu. S-a generalizat practica de a cumpăra animalele sacrificiale chiar de la templu. Se găseau foarte aproape pe Muntele Măslin diverși furnizori de la care ți le puteai procura, dar se împământenise datina de a le dobândi direct din parcurile de animale situate în templu. Obiceiul de a vinde toate soiurile de animale sacrificiale în curțile templului se dezvoltase treptat. Ieșiseră în felul acesta la iveală afaceri foarte active și aducătoare de profituri enorme. O parte din beneficii erau

rezervate tezaurului templului, dar cea mai mare parte revenea indirect familiilor marilor preoți aflați la putere.

173:1.2 (1888.5) Vânzarea de animale în templu prospera, căci, dacă un fidel cumpăra un animal de acolo, deși prețul era destul de ridicat, el nu mai trebuia să plătească taxe și era sigur că sacrificiul propus nu va fi respins, sub pretextul că animalul nu era realmente sau teoretic neprihănit. Din timp în timp, creșteau, într-un mod exorbitant, prețurile cerute oamenilor de rând, mai ales în timpul marilor sărbători naționale. Într-un anumit moment, preoții avizi au mers până intra-acolo încât să pretindă echivalentul unei săptămâni de lucru pentru o pereche de porumbei care ar fi fost în mod normal vânduți săracilor pentru câțiva dinari. „Fiii lui Ana” începuseră deja să-și instaleze tarabele în incinta templului, chiar pe acele amplasamente de piață care au subzistat până la demolarea lor, de către populație, cu trei ani înainte de distrugerea templului însuși.

173:1.3 (1889.1) Dar traficul cu animale de sacrificiu și diversele negoțuri nu erau singurul mod în care erau profanate curțile templului. Se dezvoltase, în epocă, un vast sistem de bancă și de schimb, care se practica de-a dreptul în incinta templului și se instaurase în felul următor: în cursul dinastiei asmoneene, iudeii își bătuseră propria lor monedă de argint, se stabilise practica de ase pretinde ca taxa de jumătate de siclu și toate celelalte drepturi ale templului să fie plătite cu această monedă iudaică. Această reglementare făcea necesar ca schimbătorii de bani să fie autorizați să furnizeze sicli ortodocși bătuți de iudei în schimbul a numeroase feluri de monedă care

circulau în Palestina și în alte provincii ale imperiului roman. Impozitul templului, ce trebuia plătit de toată lumea, afară de femei, de sclave și de minore, era de o jumătate de siclu, o monedă cam de mărimea unui ban de argint de doi centimetri în diametru, dar de două ori mai groasă. Pe vremea lui Iisus, preoții fuseseră și ei scutiți de impozitul templului. Prin urmare, din 15 până în 25 ale lunii precedente Paștelor, schimbătorii acreditați își ridicau barăcile în principalele orașe ale Palestinei cu scopul de a furniza iudeilor moneda potrivită pentru plățirea taxelor templului la sosirea lor în Ierusalim. După această perioadă de zece zile, acești schimbători plecau către Ierusalim și își instalau tejghelele în curțile templului. Ei erau autorizați să preleveze un comision de la cincisprezece până la douăzeci de centime pe un ban valorând aproape cincizeci de centime, și dublu pe o monedă de valoare superioară. Acești bancheri de la templu trăgeau deopotrivă profit din schimbarea tuturor banilor destinați cumpărării de animale de sacrificiu și plătirii de legăminte și de ofrande.

173:1.4 (1889.2) Nu numai că acești schimbători de bani de la templu făceau afaceri regulate de bancă pentru a scoate un beneficiu din schimbul a cel puțin douăzeci de monezi aduse periodic de pelerini, cu prilejul treceri lor prin Ierusalim, dar ei se angajau totodată în tot felul de operații care țineau de profesia de bancher. Vistierul templului și liderii religioși trăgeau profituri imense din aceste activități comerciale. Nu era rar ca tezaurul templului să conțină

echivalentul a zece tone de aur, pe câtă vreme ce oamenii de rând zăceau în mizerie și continuau să plătească aceste prelevări injuste.

173:1.5 (1889.3) În această dimineață de luni, Iisus a încercat să propovăduiască evanghelia împărăției celeste în mijlocul acestei zgomotoase mulțimi de schimbători, de vânzători și de neguțatori de animale. Nu era singurul care să se indigneze de această pângărire a templului; oamenii de rând, și mai ales iudeii din provinciile străine, erau profund mâhniți în inima lor de a vedea profanat astfel templul lor național pentru bani. În această epocă, Sinedriul însuși își ținea întrunirile regulate într-o sală în jurul căreia continua vacarmul acestor discuții și acest talmeș-balmeș de comerț și de troc.

173:1.6 (1890.1) În clipa în care Iisus avea să înceapă cuvântarea sa, s-au produs două incidente care i-au atras atenția. Pe teigheaua unui schimbător vecin, se iscase o discuție violentă și aprinsă din cauza unui comision prea ridicat cerut unui iudeu din Alexandria, și, în același moment, aerul era sfâșiat de mugetele a o sută de boi care erau trecuți dintr-o secțiune a parcului de animale într-alta. În timp ce Iisus zăbovea, contemplând în tăcere, dar meditativ, această scenă de negoț și de confuzie, el a zărit alături de el un candid galileean căruia îi vorbise la Iron și pe care iudeii, aroganți și pretinzându-se superiori, îl ridiculizau și îl înghionteau. Toate acestea s-au combinat în sufletul lui Iisus pentru a provoca una dintre aceste ciudate accese de indignare emotivă care îl apucau periodic.

173:1.7 (1890.2) Spre stupefacția apostolilor lui, care stăteau în imediata apropiere îi se abțineau să participe la scena care a urmat, Iisus a

coborât de pe estradă de propovăduire, s-a îndreptat către băiatul care conducea vita prin curte, i-a luat biciul din mână și a mînat repede animalele din templu, dar asta n-a fost totul. Sub privirile mirate a mii de persoane adunate în curtea templului, el s-a îndreptat cu pași mari și maiestuoși către secțiunea cea mai îndepărtată a țarcului de vite și s-a apucat să deschidă porțile fiecărui staul și să gonească animalele închise în ele. Din clipa aceea pelerinii adunați au fost electrizați; cu aclamații tumultoase, ei au mers către bazare și au început să răstoarne mesele celor care schimbau bani. În mai puțin de cinci minute orice comerț a fost măturat din templu. În momentul în care gărzile romane din vecinătate au apărut pe scenă, totul era din nou pașnic și mulțimea se disciplinase. Urcând din nou pe estrada oratorilor, Iisus s-a adresat mulțimii zicând: „Voi ați asistat astăzi la ceea ce fusese anunțat în Scripturi: 'Casa mea se va numi casă de rugăciuni pentru toate națiunile dar voi ați făcut din ea o grotă pentru hoți.'”

173:1.8 (1890.3) Până să fi putut zice mai mult, osanale de laudă au izbucnit în marea adunare și, curând, un grup de tineri a ieșit din mulțime pentru a cânta imnuri de recunoștință, pentru că neguțătorii profani și speculați fuseseră alungați din templul sacru. Între timp niște preoți ajunseseră pe scenă și unul dintre ei i-a zis lui Iisus: „Oare tu n-ai auzit ce-au zis copiii leviților?” Și Maestrul a răspuns: „N-ai citit tu oare 'că lauda ieșită perfectă din gura copiilor și a pruncilor!’” În timpul restului zilei, în vreme ce Iisus propovăduia, păzitorii stabiliți de popor au vegheat la toate porțile și

n-au permis nimănui să transporte nici măcar un vas gol prin curțile templului.

173:1.9 (1890.4) Când liderii religioși și scribii au prins de veste despre aceste evenimente, au fost zăpăciți. Lor le-a fost cu atât mai frică și au fost cu atât mai hotărâți să-l extermine. Dar erau foarte tare încurcați, neștiind cum să-l omoare, căci se temeau mult de mulțimi, care aprobau acum deschis expulzarea speculanților profani. În tot cursul zilei, care a fost liniștită și pașnică în curțile templului, mulțimea a ascultat învățăturile lui Iisus și a fost literalmente copleșită de cuvintele lui.

173:1.10 (1890.5) Acest act surprinzător Iisus depășea puterea de înțelegere a apostolilor lui. Ei au fost atât de deconcertați de această scenă subită și neașteptată a Maestrului lor încât, pe toată durata acestei scene, au rămas într-un grup compact lângă estrada oratorilor. Ei n-au făcut nici cel mai mic gest pentru a participa la curățirea templului. Dacă acest eveniment spectaculos ar fi avut loc în ajun, în momentul sosirii triumfale a lui Iisus la templu, la ieșirea procesiunii tumultoase pe porțile orașului, unde el fusese fără încetare zgomotos aclamat de mulțime, ei ar fi fost gata să acționeze; dar, în felul în care s-a întâmplat incidentul, ei nu erau în nici un fel pregătiți să participe la el.

173:1.11 (1891.1) Această curățire a templului revelează atitudinea Maestrului față de comercializarea practicilor religioase precum și repulsia sa pentru toate formele de injustiție și de speculație pe seama săracilor și ignoranților. Episodul arată de asemenea că Iisus

nu aproba refuzul de a folosi forța pentru a proteja majoritatea grupului uman contra practicilor neloiale și înrobitoare ale minorităților nedrepte capabile să se fortifice îndărătul puterii politice, financiare sau ecleziastice. Nu trebuie să se permită oamenilor șireți, depravați și uneltitori, să se organizeze pentru a exploata și a-i asupri pe cei care, din cauza idealismului lor, nu sunt dispuși să recurgă la violență pentru a se apăra sau pentru a pune în executare proiectele lor demne de lude.

2. Sfidarea autorității Maestrului

173:2.1 (1891.2) Duminică, intrarea triumfală a lui Iisus în Ierusalim a insuflat atâta teamă conducătorilor iudei încât ei n-au îndrăznit a mai pune să fie arestat. În ziua următoare, spectaculoasa purificare a templului a întârziat tot atât de efectiv arestarea Maestrului. Zi după zi, conducătorii iudeilor erau tot mai decși să-l distrugă, dar erau abătuți de două temeri care se combinau pentru a întârzia ora loviturii. Conducătorii preoților și ai scribilor nu voiau să-l aresteze pe Iisus în public, căci se temeau ca mulțimea să nu se întoarcă împotriva lor cu resentimente și cu furie. Ei se temeau și de eventualitatea unui apel către gărzile romane pentru a calma o mișcare populară.

173:2.2 (1891.3) În cursul ședinței sale de amiază, Sinedriul a decis în unanimitate că trebuiau să termine repede cu Iisus, căci nici unul dintre prietenii Maestrul nu asista la această reuniune. Membrii

Sinedriului n-au putut totuși să se pună de acord asupra momentului și a manierei de a-l aresta. Ei au decis în cele din urmă să desemneze cinci grupuri care se vor amesteca în public cu intenția de a-l încurca pe Iisus în învățăturile sale sau de a-l discredita în vre-un fel în ochii celor care ascultau îndrumările sale. Prin urmare, către ora două, în momentul în care Iisus tocmai își începea discursul despre „Libertatea Filiației”, un grup de bătrâni din Israel și-a croit drum până aproape de el, l-au întrerupt în maniera lor obișnuită, întrebându-l: „Prin ce autoritate faci tu aceste lucruri? Cine ți-a dat această autoritate?”

173:2.3 (1891.4) Conducătorii iudei și funcționarii Sinedriului iudaic aveau cu desăvârșire dreptul de a pune această întrebare oricui pretindea că propovăduiește și acționează în maniera extraordinară care îl caracterizase pe Iisus, mai ales în recenta sa conduită când a eliminat din templu tot comerțul. Acești negustori și schimbători de bani activau cu o permisiune directă dată de liderii cei mai înalți, iar un procentaj din bunurile lor era presupus a reveni direct tezaurului templului. Nu uitați că *autoritate* era deviza întregii societăți iudaice. Profetii aduceau întotdeauna necazuri deoarece aveau îndrăzneala de a pretinde să propovăduiască fără autoritate, fără a fi fost instruiți cum se cuvine în academiile rabinice și fără a fi primit apoi hirotonisirea regulată a Sinedriului. Absența acestei autorități pentru a propovădui în mod fățiș în public era considerată ca denotând fie o ignoranță înfumurată, fie o rebeliune deschisă. În vremea aceasta, numai Sinedriul putea ține confere hirotonisirea unui bătrân sau unui învățător, și această teorie trebuia să aibă loc în fața a cel puțin

trei persoane hirotonisite anterior în același mod. Această hirotonisire conferea titlul de rabin învățătorului și îl califica totodată pentru a acționa ca judecător „legând și dezlegând chestiunile supuse deciziei sale.”

173:2.4 (1892.1) Conducătorii templului s-au prezentat înaintea lui Iisus, la această oră a după-amiezii, aducând o provocare nu numai învățăturii sale, ci și faptelor sale. Iisus știa bine că acești aceiași oameni afirmaseră de multă vreme în public că autoritatea învățăturii sale era satanică și că toate lucrările sale puternice fuseseră înfăptuite grație puterii prințului demonilor. De aceea Maestrul a început răspunsul lui la întrebare lor printr-o altă întrebare. Iisus a zis: „Aș vrea să vă pun și eu o întrebare. Dacă îmi răspundeți, atunci vă voi zice și eu prin ce autoritate înfăptuiesc lucrările mele. De unde venea botezul lui Ioan? Își trăgea el autoritatea din cer sau de la oameni?”

173:2.5 (1892.2) Când au auzit aceasta, cei care îl luaseră la întrebări pe Iisus s-au tras deoparte pentru a se sfătui în legătură cu răspunsul pe care l-ar putea da lui Iisus. Se gândiseră să-l încurce pe Iisus în fața mulțimii, dar acum se pomeneau ei înșiși foarte confuzi înaintea auditorilor adunați atunci în curtea templului. Deruta lor a fost și mai evidentă atunci când ei au revenit la Iisus și i-au zis: „În ceea ce privește botezul lui Ioan, noi nu putem răspunde; nu știm.” Ei i-au răspuns astfel Maestrului pentru că se înțeleseseră între ei în felul următor: Dacă zicem că botezul lui Ioan vine din cer, Iisus va zice: De ce nu îl credeți? Și s-ar putea ca el să adauge că își are autoritatea de la Ioan. Și dacă spunem că botezul lui vine de la oameni, mulțimea s-

ar putea întoarce împotriva noastră, căci majoritatea socotesc că Ioan era un profet. Ei au fost astfel obligați să revină în fața lui Iisus și a mulțimii mărturisind că ei, învățătorii religioși și conducătorii Israelului, nu puteau (sau nu voiau) să-și exprime o opinie asupra misiunii lui Ioan. Când au vorbit astfel, Iisus și-a coborât privirea spre ei și a zis: „Nici eu nu vă voi spune prin ce autoritate voi înfăptui lucrurile acestea.”

173:2.6 (1892.3) Iisus nu avusese niciodată de gând să-l invoce pentru autoritatea sa pe Ioan, care nu primise hirotonisirea Sinedriului. Autoritatea lui Iisus rezida în ea înseși și în supremația eternă a Tatălui său.

173:2.7 (1892.4) Folosind această metodă față de adversarii Folosind această metodă vizavi de adversarii săi, Iisus nu căuta să evite întrebarea. În primul rând, el putea să pară vinovat de o măiastră evadare, dar nu era acesta cazul. Iisus nu era niciodată dispus să tragă nici un fel de foloase, nici chiar de la inamicii lui. În această aparentă evitare, el a oferit realmente, tuturor auditorilor săi, răspunsul la întrebarea despre autoritatea conferită misiunii sale. Fariseii afirmaseră că el înfăptuia prin autoritatea prințului demonilor. Or, Iisus repetase de multe ori că el propovăduia și lucra prin autoritatea Tatălui său celest, lucru pe care conducătorii iudei refuzau să-l accepte. Ei căutau deci să-l discrediteze prin a-l face să admită că învățătura sa depășea regula, de vreme ce el nu fusese niciodată sancționat de Sinedriu. Răspunzând în felul în care a făcut-o, fără a pretinde că ar fi primit autoritatea de la Ioan, el satisfăcea

auditoriul, cu rezultatul că efortul inamicilor lui pentru a-l prinde în cursă, se întorcea în mod eficient împotriva lor și îi discredita mult în ochii tuturor persoanelor prezente.

173:2.8 (1892.5) Iscusița Maestrului de a se purta cu adversarii era lucrul care stârnea atâta frică în ceilalți. Ei n-au mai încercat să-l i-a la întrebări în ziua aceea și s-au retras să se sfătuiască iar între ei. Dar poporului iudeu nu i-a trebuit mult până să remarce necinstea și lipsa de sinceritate din întrebările puse lui Iisus de către conducătorii iudei. Chiar și poporul de rând n-avea cum să nu observe deosebirea dintre maiestatea morală a Maestrului și ipocrizia calculată a dușmanilor lui. Dar curățirea templului îi adusesse pe saducheii de partea fariseilor pentru a elabora planurile menite să-l distrugă pe Iisus. Și saducheii reprezentau atunci majoritatea Sinedriului.

3. Parabola celor doi fii

173:3.1 (1893.1) În timp ce fariseii cârcotași stăteau acolo în tăcere, Iisus și-a coborât privirea spre ei și a zis: „De vreme ce voi vă îndoiiți de misiunea lui Ioan și sunteți ostili învățaturii și lucrărilor Fiului Omului, ascultați parabola pe care am să v-o povestesc Un mare proprietar respectat avea doi fii și dorea să-i ajute ca să administreze vastele sale domenii. S-a dus l-a mezin și i-a zis: „Mergi astăzi și lucrează în podgoria mea.” Acest fiu nechibzuit i-a răspuns tatălui: „N-am să merg”, dar apoi s-a căit și s-a dus. Proprietarul s-a dus apoi la fiul lui mai mare și i-a spus și lui: „Fiule, mergi de lucrează în

podgoria mea.” Iar acest fiu ipocrit și infidel i-a răspuns: „Da, tată, voi merge.” Însă, când tatăl i-a întors spatele, el nu a mai mers acolo. Eu vă pun întrebarea, care dintre acești fii a făcut realmente voia tatălui său?”

173:3.2 (1893.2) Auditoriul a răspuns în unanimitate: „Primul fiu.”

Atunci, Iisus a zis: „Așa este; și, acum, eu proclam că publicanii și prostituatele, chiar dacă s-ar părea că ei refuză chemarea la pocăință, vor vedea greșeala de pe calea lor și vor intra în împărăția cerurilor înaintea voastră, care pretindeți cu ostentație că îl slujiți pe Tatăl care este în ceruri refuzând totodată să-i înfăptuiți lucrările. Nu voi, scribii și fariseii, sunteți cei care a-ți crezut în Ioan, ci mai degrabă publicanii și păcătoșii. Voi nici nu credeți în învățătura mea, dar poporul ascultă cuvintele mele cu bucurie.”

173:3.3 (1893.3) Iisus nu-i disprețuia personal pe farisei și pe saducheii.

Sistemul lor de învățământ și de practică era ce căuta el să discrediteze. El nu era ostil față de nimeni, dar, aici, se producea conflictul inevitabil dintre o religie spirituală nouă și vie și străvechea religie de ceremonie, de tradiție și de autoritate.

173:3.4 (1893.4) În tot acest timp, cei doisprezece apostoli stăteau alături de Maestru, însă fără a participa în nici un fel la aceste schimburi de cuvinte. Fiecare dintre cei doisprezece reacționa în felul lui particular la evenimentele din zilele acestea care încheiau misiunea întrupării lui Iisus în carne, și fiecare observa deopotrivă consemnul Maestrului de a se abține de la propovăduirea sau de la predicarea în public în timpul acestei săptămâni de Paști.

4. Parabola proprietarului absent

173:4.1 (1893.5) Când liderii fariseilor și ai scribilor, care căutaseră să-l încurce pe Iisus cu întrebările lor, după ce au încetat să mai asculte parabola celor doi fii, s-au retras pentru a se concentra din nou. Maestrul, îndreptându-și atenția către mulțimea atentă, a povestit altă parabolă:

173:4.2 (1893.6) ”Un om bun, care posedă o proprietate, a plantat o vie. A înconjurat-o cu un gard și a săpat o groapă pentru a o presa și a construit un turn de veghe pentru paznici. Apoi a dat via în locație și a plecat într-o lungă călătorie într-o țară străină. Și când a venit sezonul culesului s-a apropiat, el a trimis servitori care să-i perceapă arenda. Dar, după ce se înțeleseseră între ei, fermierii au refuzat să dea acestor servitori veniturile pe care ei le datorau; în loc de aceasta, ei i-au atacat pe servitori, pe unul l-au lovit, în al doilea au aruncat cu pietre și pe ceilalți i-au trimis de acolo cu mâinile goale.” Când proprietarul a aflat de poveste, el a trimis pe alți servitori mai destoinici care să rezolve chestiunea cu acești locatari răutăcioși; însă aceștia i-au rănit și pe noii servitori și i-au tratat în mod rușinos. Atunci, proprietarul l-a trimis pe servitorul lui favorit, intendentul său, iar locatarii l-au omorât. Și totuși, cu răbdare și cu îndurare, proprietarul a mai trimis și alți servitori, dar locatarii n-au vrut să primească pe nici unul; ei l-au lovit pe unul și i-au omorât pe ceilalți.

Când proprietarul a fost tratat astfel, el a hotărât să-și trimită fiul la locatarii ingrați zicându-și: 'Ei pot să-i maltrateze pe servitorii mei, dar vor arăta cu siguranță respect pentru fiul meu mult iubit. Însă, văzându-l venind pe fiul lui, locatarii impenitenți s-au vorbit între ei în felul următor: 'Acesta este moștenitorul. Haide-ți atunci să-l omorâm, și moștenirea ne va aparține.' Astfel deci, ei l-au prins, după ce l-au izgonit afară din vie l-au omorât. Când stăpânul acestei vii a aflat că ei i-au alungat și i-au omorât fiul, ce putea să le mai facă acestor locatari ingrați și răi?"

173:4.3 (1894.1) Când auditorii au auzit această parabolă și întrebarea lui Iisus, au răspuns: Proprietarul îi va nimici pe acești nemernici și va închiria via unor fermieri cinstiți, care îi vor da roadele la vremea lor. Unii dintre ei au înțeles că parabola făcea aluzie la națiunea iudaică, la maniera în care ea își tratase profeții, și la respingerea iminentă a lui Iisus și a învățăturii împărăției. Ei au zis atunci cu tristețe: „Dumnezeu vrea ca noi să nu mai facem astfel de lucruri.”

173:4.4 (1894.2) Iisus a văzut că un grup de farisei și de saducheii își croia drum spre el prin mulțime. El s-a oprit un moment, până când aceștia au fost aproape, și apoi au zis: „Voi știți cum au respins părinții voștri pe profeți, și știți bine că, în inima voastră, voi a-ți hotărât să-l respingeți pe Fiul Omului.” Apoi, plimbând o privire iscoditoare peste preoții și bătrânii care erau pe lângă el, Iisus a zis: „N-ați mai citit până acum în Scripturi povestea pietrei pe care constructorii o aruncaseră și care a devenit piatra de temelie atunci când a descoperit-o poporul. Eu vă avertizez deci încă o dată că, dacă

continuați să respingeți această evanghelie împărăția cerurilor vă va fi curând luat pentru a fi dat unui popor dispus să primească vestea cea bună și să producă roadele spiritului. Această piatră comportă un mister, căci cine cade peste ea va fi prefăcut în bucățele, dar va fi salvat; însă acela peste care va cădea ea va fi prefăcut în pulbere, iar cenușa sa va fi împrăștiată în cele patru vânturi.”

173:4.5 (1894.3) Când fariseii au auzit aceste cuvinte, ei au înțeles că Iisus făcea aluzie la ei și la alți conducători iudei. Ei aveau o mare dorință să-l înhațe pe loc, dar se temeau de mulțime. Totuși, ei au fost atât de iritați de cuvintele Maestrului încât s-au retras pentru a se consulta din nou cu privire la maniera de a-l duce la pierzanie. În seara aceea, fariseii și saducheii s-au înțeles să încerce să-l prindă în cursă în ziua următoare.

5. Parabola ospățului de la nuntă

173:5.1 (1894.4) După ce scribii și conducătorii s-au retras, Iisus s-a adresat din nou mulțimii adunate și a povestit parabola nunții. A spus:

173:5.2 (1894.5) ”Se poate compara împărăția cerurilor cu un rege care a dat o petrecere de nuntă pentru fiul său și a trimis mesageri pentru a-i chema pe cei care fuseseră în prealabil invitați la ospăț, zicând: 'Totul este pregătit pentru a lua masa de nuntă la palatul regelui.' Or, mulți dintre cei care făgăduiseră să asiste au refuzat acum să se mai

ducă acolo. Când regele a aflat de refuzul invitațiilor săi, el a mai trimis și alți servitori și mesageri cu aceste cuvinte: „Spuneți tuturor celor care erau invitați, să vină, căci, iată, masa mea este pregătită. Boin și vițeei mei grași vor fi omorâți, și totul va fi pregătit pentru apropiata căsătorie a fiului meu.” Însă, iarăși, invitații lipsiți de considerație nu prea au luat în seamă chemarea regelui lor și-au văzut fiecare de treabă, unul cu ferma sa, altul cu olăritul lui și alții cu negoțurile lor. Ba alții nu numai că nu s-au mulțumit să arate astfel dispreț pentru convocarea regelui, dar s-au revoltat deschis, au pus mâna pe mesagerii regelui, iau maltratat într-un mod rușinos și pe unii chiar i-au omorât. Când regele și-a dat seama că invitații lui aleși, chiar și aceia care acceptaseră invitația sa preliminară și au făgăduit să asiste la sărbătorirea căsătoriei, refuzaseră până la urmă chemarea sa, se revoltaseră, iar apoi atacaseră și asasinaseră pe mesagerii lui speciali. El a fost cuprins de o furie violentă. Atunci, regele insultat a mobilizat armatele sale și pe cele ale aliaților lui, apoi le-a ordonat să nimicească pe acești ucigași rebeli și să le incendieze orașul.

173:5.3 (1895.1) ”După ce i-a pedepsit pe cei care disprețuiseră invitația sa, el a fixat o nouă zi pentru petrecerea de nuntă și le-a spus mesagerilor lui: „Primii invitați la nuntă nu erau demni de solitudinea mea. Mergeți acum la răscruci și pe drumurile mari, chiar și dincolo de marginile orașului, și invitații pe toți cei pe care îi întâlniți, chir și pe străini, să vină ca să asiste la sărbătoarea nunții.” Servitorii au umblat așadar pe drumurile mari și prin locurile îndepărtate; i-au adunat pe toți cei întâlniți, buni și răi, bogați și

săraci, astfel încât sala de nuntă a fost umplută de comeseni binevoitori. Când totul a fost pregătit, regele a intrat ca să-i vadă pe oaspeții săi și, spre marea lui surpriză, el a văzut un bărbat fără veșminte de nuntă. Or, regele oferise cu generozitate robe de nuntă pentru toți invitații lui; el s-a adresat omului zicând: „Prietene, cum se face că ai intrat în sala invitaților, cu această ocazie, fără haina de nuntă?” Și acest om nepregătit n-a știu să zică. Atunci, regele le-a zis servitorilor săi: Alungați acest smintit din casa mea și faceți-l să împărtășească soarta tuturor celor care au disprețuit ospitalitatea mea și au refuzat chemarea mea. Nu vreau să am aici pe nimeni în afară de aceia care se bucură să accepte invitația mea, și care îmi fac onoarea de a purta veșmintele de nuntă pe care le-am pus cu atâta mărinimie la dispoziția tuturor.”

173:5.4 (1895.2) După ce a povestit această parabolă, Iisus era pe cale să trimită de acolo mulțimea când un credincios simpatizant și-a croit drum printre oameni până la el și l-a întrebat: „Maestre, cum vom fi noi informați de lucrurile acestea? Cum vom fi noi pregătiți pentru invitația regelui? Ce semn ne vei da ca noi să știm că tu ești Fiul lui Dumnezeu?” După ce a auzit întrebările acestea, Maestrul a zis: „El nu vă va da decât un singur semn.” Apoi, arătând cu degetul către propriul lui corp, a continuat: „Distrugeți acest templu, și în trei zile îl voi clădi din nou.” Însă cei de față nu l-au înțeles și s-au dispersat zicându-și între ei: „Sunt aproape cincizeci de ani de când templul acesta este în construcție, și totuși Iisus a zis că el îl va distruge și îl va reconstrui în trei zile.” Nici chiar apostolii săi n-au priceput

semnificația acestei fraze, dar ulterior, după reînviere, ei și-au reamintit ceea ce le spusese Maestrul.

173:5.5 (1895.3) Către ora patru din după-amiază, Iisus a făcut semn apostolilor și le-a indicat că dorea să părăsească templul și să meargă în Bethania pentru a lua acolo masa de seară și pentru a avea o noapte de odihnă. Pe muntele Măslinului, Iisus a dat dispoziții lui Andrei, lui Filip și lui Toma pentru ca, în ziua următoare, ei să facă o tabără mai aproape de oraș. Conform instrucțiunilor sale, ei și-au pus corturile, în dimineața zilei următoare, în râpa de pe coasta care domina parcul de campare publică din Ghețimani, pe un mic teren care aparținea lui Simon din Bethania.

173:5.6 (1896.1) Din nou, acesta a fost un grup de iudei tăcuți care au urcat versantul vestic al muntelui Măslin, în această seară de luni. Ca niciodată până atunci, acești doisprezece oameni au început să presimtă că un eveniment tragic era iminent. Pe de o parte spectaculoasa curățire a templului din primele ceasuri ale dimineții suscitase speranța lor de a-l vedea pe Maestrul lor afirmându-se și manifestându-și marile sale puteri; pe de altă parte evenimentele de după-amiază acționaseră potrivnic, în sensul că ele lăsau să se prevadă cu certitudine că autoritățile iudaice vor respinge învățăturile lui Iisus. Apostolii erau într-o expectativă plină de neliniște și cuprinși de o teribilă incertitudine. Ei realizau că numai câteva zile scurte se mai puteau intercala între evenimentele din ajun și șocul unei ruine iminente. Ei simțeau toți că avea să se petreacă ceva extraordinar, dar nu știau la ce să se aștepte. Ei s-au dus să se odihnească fiecare în colțișorul său, dar au dormit foarte puțin. Chiar

și gemenii Alfeu sfârșiseră prin a se deștepta la ideea că evenimentele din viața Maestrului se derulau rapid către apogeul lor final.